

**BURMESE
CLASSIC**
.COM

၁၂။ လူနာ နှင့် ဆရာမ အမှု

BURMESE
CLASSIC
.com

တနေ့သောနံနက် ၉ နာရီအချိန်လောက်၌ ကျွန်တော်သည် အလုပ်တိုက်သို့သွားတော့မည် ပြုရာ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံကြားရသဖြင့် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ သွားရောက် နားထောင်ရာ တယ်လီဖုန်းမှာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှနေ၍ အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးက ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ရေနံသေသော အလောင်းတလောင်းကို ဆေးရုံကြီးသို့ လာဆုတ်ကြည့်ခွင့် ဦးတင်ကျော်အား ခေါ်ငင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်၌ ဦးတင်ကျော်မှာ အပြင်သို့ထွက်၍ လမ်းလျှောက် ရာမှ ပြန်လာပြီးလျှင် အိပ်ခန်းထဲတွင် ခိုနေသဖြင့် ဤအကြောင်းကို ဦးတင်ကျော်အား သွားရောက် ပြောကြားသောအခါ ဦးတင်ကျော်က....

“ဘယ်နှယ်ဗျာ ရေနံသေတာများ ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ပြလို့ ဘာများကြောင်းထူးစွဲမှလဲ”

“ဒါဟေ့ သူတို့က အားကိုးလို့ခေါ်ယင် သွားအံ့မှပေါ့ဗျ”

“ဒါပြင်လဲ ပြောလိုက်ဗျာ၊ အခုလာမယ်လို့ ခင်ဗျားလဲ ကေလိုက်ခဲ့အံ့ပေါ့ ကိုတင်မောင်၊ နာရီဝက်ထက်မကြာပါဘူး၊ ခင်ဗျား အလုပ်တိုက်ကို ကျုပ်ခြင်းသားနဲ့ လိုက်ပို့လိုက်ပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းရထားတစ်စီး၌ ဆေးရုံကြီးသို့ ထွက်ခဲ့ရာ ဦးအုန်းဘူးသည် ဆေးရုံ ဝင်းတံခါးမှ ကျွန်တော်တို့အား ဆီးကြိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျော်။ ။ “ဘယ်သူ အလောင်းလဲဟဲ့၊ ဘယ်လို တွေ့ပုံလဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

ဘူး။ ။ “မြေပိုင်ရှင် ဦးဖိုးဆင့်တဲ့ ဆရာရဲ့၊ မိနေမနက် ဝေလီခဝလင်း ဘတ်ကလပ်နားက ကမ်းစပ်မှာ ပတ္တရောင်ပုလိပ်သားတယောက်ကတွေ့လို့ ဝဟန်းဌာနက ကျွန်တော်ကို အကြောင်းကြားလိုက်တယ်”

“သေတဲ့လူက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ကတဲလား”

BURMESE CLASSIC .com

“မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ အင်းစိန်ကပါ၊ ဇိတ်ညစ်လို့ရေယဲဆင်းပြီး သေတဲ့ အမှုပါဆရာ၊ ဒီလူကြီးက အိမ်ကပျောက်သွားတာ တပတ်လောက်ရှိပြီဆရာရဲ့၊ အင်းစိန်ဌာနမှာ လူပျောက် တိုင်ထားတယ်၊ သူ့အိမ်ထဲမှာ စာရွက်တွေ စာအိတ်တွေတွေ့ရလို့ အင်းစိန်က ဦးဖိုးဆင့်ပြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လဲ အင်းစိန်ဌာနကို ချက်ချင်း ဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားလိုက်တော့ ဒီအမှုကို စုံစမ်းနေတဲ့ အင်းစိန် အင်စပိတ်တော် ဦးဖိုးစိန် လိုက်လာတယ်၊ ရင်ခွဲခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အခုသွားယင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်မဲ့ကြရာ ရင်ခွဲခွဲအခန်းတံခါးဝတွင် ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော အင်းစိန်ဌာနမှ အင်စပိတ်တော် ဦးဖိုးစိန်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဦးဖုန်းဘူးက ဦးဖိုးစိန်အား ကျွန်တော်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

စိန်။ ။ “ကျွန်တော်တို့တော့ သိပ် အလွန်လုပ်စရာ မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အမှုက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတဲ့ အမှုပါဘဲ၊ ဒီကနေ့မနက်ဘဲ သူ့အိမ်က စာတစောင် ရတယ်ခင်ဗျာ၊ စာထဲက ပါတာကတော့ သူ့ဟာ လူ့ပြည်မှာ ဆက်လက်မနေချင်တော့တဲ့အတွက် တခုခု လုပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါဘဲ၊ ဒီဟာကို ကန်တော်ကလေး စာတိုက်က ထည့်လိုက်တာ၊ ဒီကနေ့မနက်ဘဲ သူ့အိမ်က ပေါ်တယ်၊ သူ့အိမ်က ဒီစာအုပ်အကြောင်း ဌာနကို လာပြောပြီးတဲ့နောက် နာရီဝက်လောက်လဲကြာရော ဟောဒီက ဦးဖုန်းဘူးဆီက ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရတာပါဘဲ”

ကျော်။ ။ “ဘာကြောင့် ဒီလူက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေချင်တာလဲ၊ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းက တစ်ခုတည်းရှိသလား”

“နုလုံးရောဂါပါဘဲခင်ဗျာ၊ ရောဂါက အကော်ဘိုးပြီး ကုလို့မရနိုင်တဲ့အကြောင်း ဆရာဝန်တွေက ပြောပြီးပြီတဲ့ ဆရာရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဇိတ်ညစ်ပြီးသွပ်တာနဲ့ တူပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အင်္ဂလိပ်လို အင်္ဂါနာဆိုတဲ့ ရောဂါမျိုးလားမှ မသိဘဲ၊ ဒီရောဂါက ရင်ဘတ်မှာ အင်မတန် နာပြီး အသက်ရှူကြပ်တဲ့ရောဂါမျိုးဗျာ၊ လူဆိုတာ အချိန်ကြာကြာ ဝေဒနာ ခံစားနေရမဲ့ အစား ခြူးကနဲသေလိုက်ချင်ကြတာမျိုးပေါ့”

အခန်းတွင်းရှိ လူသေအလောင်းများတင်ရာ စားပွဲရှည်ပေါ်၌ကား ပိတ်ဖြူအပ်ထားသော အလောင်းတစ်လောင်း၊ ခွဲစိတ်ပညာ ဆရာဝန်သည် ဦးခေါင်းဘက်မှ ပိတ်စက် နားနယ် ဆွဲ၍ပွင့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးဖိုးဆင့်၏ အလောင်းကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင် ရလေသည်။

ဦးဖိုးဆင့်မှာ အသက် ၅၀ ကျော်၍ ၆၀ ဘက်သို့ နီးကပ်ပြီဟုခန့်မှန်းရ၍ ဆံပင်များ ဖြူလျက် ရှိနေသေးပြီ၊ ကျယ်ဝန်းသောနဖူး၊ ထင်ပေါ်သောနှာတန်၊ စေ့စပ်ပိုရိသော နှုတ်ခမ်းများ ရှိသဖြင့်

www.burmeseclassic.com

အင်္ဂါရုပ် ကောင်းသူတယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် အလွန်ကြုံလို့သော ကိုယ်လုံးပျိုးလျှင် အသားများ မှာလည်း ခပ်ဝါဝါဖြစ်နေလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် အလောင်းကို ယခင်ကထက် နီးကပ်စွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်....

“တခုတော့ ကျုပ်ပြောချင်တယ်။ သေတဲ့လူဟာ မရနံ့သေတဲ့ အင်္ဂါလက္ခဏာ မရှိဘူး”

(ဦးမိုးစိန်က အံ့အားသင့်လျက်)

“ဒါဖြင့် ဆရာပြောတာက”

(စကားမဆုံးမီ ဦးထင်ကျော်က)

BURMESE
CLASSIC

“နှလုံးသွေးရပ်ပြီးသေတာ ဖြစ်ရမယ်။ ရေမွှန်းပြီးသေတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာ။ ကဲလေ အပြည့်အစုံ ခွဲပြီးတဲ့အခါ ကျုပ်တို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ အဆုပ် ထဲကို ဝေဝင်နေတာ မတွေ့ရရင် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မှာပေါ့”

ဝန်။ “ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်”

ကျော်။ “ဘယ်တော့လောက် ဆေးစာရမလဲ ဒေါက်တာ”

ထိုအခါအင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးက ဤအမှုတွင် ခွဲစိတ်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အစီရင်ခံစာကို ညနေတွင် တတ်နိုင်က အသင့်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးပါမည့်အကြောင်း ဆရာဝန်အား ပြောပြရာ ထိုနေ့ညနေတွင် အသင့်ရှိပါစေမည်ဟု ဆရာဝန်က ဝန်ခံလေသည်။

အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးက ဦးထင်ကျော်အား....

“ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း သေတဲ့လူဟာ ရေမွှန်းပြီး သေတဲ့လက္ခဏာ မရှိဘူးဆိုယင် သေပြီးမှ ရေထဲ ချထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျော်။ “ဟုတ်တယ် ဦးအုန်းဘူး။ နို့ပေမဲ့ မသေချွာလှသေးပါဘူးဗျာ။ အပေါ်ရံ အထင် လောက်ဘဲ ရှိပါသေးတယ်။ ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့အခါ အဆုပ်ထဲမှာ ရေမတွေ့ရဘူးဆိုယင်တော့ ရေထဲ ပစ်ချတာ အမှန်ဖြစ်ရမယ်”

ဝန်။ “မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဘူး။ “ကဲလေ....ဆေးစာထွက်တော့မှတဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ကျော်။ “ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝက်ဗားချက်များ တွေ့ရသေးသလားဒေါက်တာ”

ဝန်။ “မတွေ့ရပါဘူးခင်ဗျာ။ ဘာဝက်ဗားမှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကကိုယ်လုံး လိုလိုဘဲ ကြည့်ပြီးပါပြီ”

ဘူး။ “ဒီလိုဆိုယင် နှလုံးရောဂါဘဲ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့”

ဝန်။ “ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ”

ကျော်။ “ဟုတ်ကောင်းစရာ ရှိပါရဲ့။ တကယ်လို့ အစာအိမ်ကို ခွဲကြည့်တဲ့အခါ အဆိပ် မတွေ့ရယင် ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလဲ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ အလောင်းကို ကြည့်ရတာတော့ သေပြီးတာ ၂၄ နာရီထက်မနဲဘူး ထင်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲဒေါက်တာ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ရသလဲ”

ဝန်။ “ကျွန်တော်လဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ခန့်မှန်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နဂိုက ထောင်မိခဲ့ရတဲ့ နှလုံးသားကြောင့် သေတာ ပြင်လိမ့်မယ်၊ တခြားဒဏ်ရာခံရချက်ကြောင့် သေတဲ့လက္ခဏာ ပမရှိပါဘူး”

“ကဲလေ...ခင်ဗျား ဆေးစာ ထွက်လာတဲ့အခါ ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ဦးထင်ကျော်သည် အလောင်းပိုးထားသော အဝတ်ကို အောက်နားထဲသို့ ဆွဲလှန်လိုက်ရာ ကိုယ်၏ တဖက်တဖက်တွင် လူသေ၏ လက်ဝါးများသည် အပေါ်ဘက်သို့လန်ကာ စန့်စန့်ကြီး ကျနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် အလောင်း၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် လက်ဝဲဘက်လက်ကို အတန်ငယ်မြှောက်ပြလျက်...

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ဦးအုန်းဘူး၊ လက်ဝဲကလေးတွေကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ထားတာဗျ၊ လူတွေ ဟာ အထူးသဖြင့် စိတ်ညစ်တဲ့အခါတစုံတရာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားတဲ့အခါ တချို့ဟာ ကိုယ်လက်သဲကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်တတ်ကြတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် သေသူဦးဖိုးဆင့်၏ လက်ဝဲဘက်လက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ လက်ဝဲကလေး ၅ခုစလုံးပင် အဖျား၌လူသွားများကဲ့သို့ ပွာ၍နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရ၏။

ဘူး။ “ငါးကိုက်ထားတာများ ပြစ်လေချောသလားဆရာ”

ကျော်။ “ဒီဟာလဲ ကျုပ်ပထမစဉ်းစားမိပါတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် အိတ်ဆောင် မှန်ဘီလူးကလေးကိုထုတ်ပြီးလျှင် လက်သဲများကို တခုစီ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဆက်လက်၍...

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငါးကိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ငါးကိုက်ထားတဲ့ အလောင်းတွေ ကျုပ် အများကြီးမြင်ဘူးတယ်၊ တကယ်လို့လက်ကို ကိုက်တယ်ဆိုရင် လက်သဲတဝက်လောက် ကိုက်ချင် ကိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲလက်သဲတခုလုံး ပါချင်ပါသွားမယ်၊ တချောင်းလုံးတောင် ပြတ်ပါသွား နိုင်တယ်၊ အခုတကားဒီလိုမဟုတ်ဘူး ညီညီညာညာ လူသွားကလေးများလို ပွာနေတယ်၊ ပြီးတော့ ယောဒီလကျွန်တော်လက်ကြည့်စမ်း၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လက်သဲကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ထေ့မှီတဲ့ လူတ ယောက်ဟာ သူ့ဘယ်ဖက်လက်ကိုသာကိုက်ပြီး ညာဖက်လက်ကို မကိုက်ဘဲ ထားတာဟာ ဘာ အကြောင်းရှိလို့လဲ ထူးဆန်းတယ်ဗျ၊ အလို...ဟောဒါကြည့်ကြစမ်း၊ ဘာကလေးပါလိမ့်”

ဦးထင်ကျော်သည် သေသူ၏လက်ျာဘက် လက်ကောက်ဝတ်ကို အတန်ငယ် အပေါ်သို့ မြှောက်ပြသဖြင့်ကျွန်တော်တို့လည်းသူညွှန်ပြသော နေရာသို့ကြည့်လိုက်ရာ သေသူ၏လက်ျာဘက်လက် ကောက်ဝတ်အထင်းဘက်တွင် အရေပြားပွန်း၍ နီရဲနေသော အရာကလေးနှစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ အနီစက်ကလေးများမှာ လက်သဲခွံခန့်မျှသာရှိ၍ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း ခွံနေပြီးလျှင် တခုနှင့်တခု တလက်မခန့်ကွာဝေးလေသည်။ ယင်းအနီစက်ကလေးများမှာ ခပ်မှိန်မှိန် ရှိနေသဖြင့် ဆရာဝန်သည် ဂရုမစိုက်၍သော်၎င်း၊ မျက်စိလျှံ၍သော်၎င်း၊ မမြင်ဘဲဖြစ်သွားဟန်တူ၏။ သေချာ စွာကြည့်ရှုသောအခါမှသာ အနီစက်ကလေးများသည် မာကျောသော အရာဝတ္ထုတခုဖြင့် ပွတ် သပ်ထိခိုက်မိသောကြောင့် အရေပြားစုတ်ပြတ်နေသည့် ဒဏ်ရာကလေးများဖြစ်သည်ဟုခန့်မှန်းရ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ထိုအရေပြားပွန်းသည့်စက်ရာကလေး နှစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်တရာ ထင်မြင်ချက်မပေးတော့ဘဲ ထိုနေ့ည၌ ၇ နာရီတွင် ဗဟန်းဌာနာ၌ ဦးကျန်းဘူး၊ ဦးဖိုးစိန်တို့နှင့် တွေ့ရန်ခိုင်းဆိုလိုက်၏။ ဦးကျန်းဘူးမှာ ဦးထင်ကျော်နှင့်အတူ အမှုများလိုက်ဘူးသူဖြစ်သဖြင့် တစ်တရာမပြောသော်လည်း ဘေးစိန်မှအင်စပိတ်တော်ဦးဖိုးစိန်ကမူ... 'အင်မတန်ရှည်တဲ့ လူတယောက်ဘဲ' ဟု ဆိုလိုဟန်လက္ခဏာဖြင့် နှုတ်မေးတဆက် မသိမသာခွဲသွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် အခန်းထောင်မှို ကြွေလေ့ထဲတွင် လက်ကို ကောင်းစွာဆေးကြော သုတ်သင်ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှဆေးတံကိုထုတ်ယူပြီးလျှင် မီးညှို့၍အားပေးတရတချက် ဂျှို့ဝှက်လိုက်၏။

“ကဲ... ကိုတင်မောင် ကျုပ်တို့ပြန်ကြမယ်၊ ၁၀ နာရီတောင် ထိုးပြီးပြီ”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အား အလုပ်တိုက်သို့ မြင်းရထားနှင့် လိုက်ပို့လေသည်။

ထိုည၌ ၇ နာရီအချိန်၌ကျွန်တော်နှင့်ဦးထင်ကျော်တို့သည် ဗဟန်းဌာနာသို့ရောက်ရှိလာကြရာ ဦးကျန်းဘူးနှင့် ဦးဖိုးစိန်တို့လည်း ဌာနာအုပ်၏ခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်တွေ့ရလေသည်။ ဗဟန်း ချိဌာနာဌာနာအုပ် ကိုသောင်းဟန်မှာ လူငယ်တယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် ဦးထင်ကျော်၏အကြောင်းကိုလည်း သိပြီးဖြစ်သဖြင့် ပိုသေစွာဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆရာဝန်၏အစီရင်ခံစာ(ဆေးစာ)မှာ ဌာနာသို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ဌာနာအုပ် ကိုသောင်းဟန်က ဆေးစာကိုအကြမ်းပြင်းဖတ်ပြရာ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

သေသူအသက်(၅၇-၅၈)ခန့်၏ နှလုံးသားကို ခွဲစိတ်ရာတွင် အင်ဂျီနာနှလုံးရောဂါတမျိုးဖြင့် ထက်ဝက်ခန့် ယောင်ရမ်းနေသည်။ ထက်ဝက်ခန့် အရောင်ညိုသည်။ အလွန်နာကျင်၍ အသက်မရှူနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီးလျှင် ခုတ်တရက် သေဆုံးနိုင်သည်။

....အူများနှင့် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းပိုက်များတွင် အနည်းငယ်သာ တွေ့ရ၍ အဆိပ်အတွင်းသို့ ရေဝင်သည်ကို မတွေ့ရသောကြောင့် ရေနစ်သေဆုံးခြင်း မဖြစ်နိုင်။

....မြောမေ့နှစ်ဖွန်းခြင်းလက္ခဏာများ မရှိသဖြင့် သေသူသည်နှစ်ဖွန်း၍ သေဆုံးခြင်းမဟုတ်ဘဲ ခုတ်တရက်နှလုံးသွေးရပ်တန့် သေဆုံးဟန်တူသည်။

...အစာအိမ်တင် အစာများခမ်းခြောက်လျက်ရှိ၏။ မည်သည့်အဆိပ်မျိုးမျှ မတွေ့ရ၊ သို့သော် 'တည်ဝေဂါ' မှ အမှုန်များနှင့်တူသည့် အမှုန်တမျိုး အနည်းငယ်တွေ ရ၏။ (ကျွန်ုပ်တို့တင် နှလုံးအားပေးသော ဆေးမှုန်တမျိုးဖြစ်ဟန်တူသည်)။

...ဝမ်းတွင်းရှိ အခြားဘက်ဂျာများ၊ နဂိုပကတိအတိုင်း ဖြစ်သည်။ သေသုတွင် နှလုံးရောဂါမှတစ်ပါး အခြားရောဂါကင်းစင်သည်။

ဝေါက်တာ သာဓုန်း

ခုံစိတ်ကြည့်ရှုရေးရာဌာန တာဝန်ခံဆရာဝန်

ဘူး။ “ကဲ ဒီတော့ သေတဲ့လူ ဦးဖိုးဆင့်ပျောက်သွားလို့ သူ့အိမ်က လူပျောက်တိုင်တဲ့ အချိန်ကပြီ။ အခုအလောင်းတွေတဲ့အချိန်အထိ ဆိုပါတော့၊ ပထမကျွန်တော်တို့ ထင်တာက ဖိုးဖိုး ရေထဲခန့်ဆင်းပြီး ရေနစ်သေတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ အခုတော့အလောင်းမှာ ရေနစ်သေတဲ့လက္ခဏာ မတွေ့ရတော့ဘဲ မတော်တဆသေသွားတဲ့ လက္ခဏာတွေပေါ်လာတယ်ဆိုတာ ဆေးစာအရသိရပြန် တယ်။ ဒီလိုဆိုလျှင် သေပြီးမှ ရေထဲကို တစ်စုံတယောက်က ပစ်ချတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ တွေးသို့ ဖြစ် တယ်။ ဒီဟာတွင်မကသေးဘူး၊ ဒီလူအင်မတန်စိတ်ညစ်နေလို့ ဘဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် နဂိုကအလေ့ အကျင့်ဘဲလားမသိဘူး၊ လက်ဝဲဘက်လက်သန်းကလေးတွေကို ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ထားတဲ့အရာကလေး တွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေပေမဲ့ ဟောဒီကစုံထောက်ကြီးက တွေ့ထားတယ်ခင်ဗျ၊ ဒီဟာတွင် မကသေးဘူး၊ သေသူရဲ့ လက်ကျံဘယ် လက်ကောက်ဝတ် အတွင်းဘက်မှာ အရေပြား ပွန်းလို့ဖြစ်တဲ့ အနီကွက်ကလေး နှစ်ကွက်ကိုလဲ ခုံထောက်ကြီးက တွေ့ထားပြန်တယ်၊ ဒီအချက်တွေဟာ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကလေးတွေဖြစ်လေတော့ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ဆက်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ အခုမျက်နှာရံညီ နီးနှောခြင်းပါဘဲ။”

ကျော်။ “ဟုတ်ပါတယ်ကေ၊ ဦးဖိုးဆင့်က ပင်ရင်းဌာနကတို့တော့ သေတဲ့လူရဲ့ အကြောင်း အတော်စုံစုံလင်လင် သိပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ...အခိန်ရှိပါဦး။”

ထိုအခါ ဦးဖိုးဆင့်သည် သောက်နေသော ငါးစုရက်တို့ကို ပြာခွက်ထဲတွင် ပွတ်ချေလိုက်ပြီး နောက်...

“ဒီလိုပါပင်ဗျား၊ ဦးဖိုးဆင့်ဟာ အင်းစိန်ရွာမမှာ အတော်အတန် ထင်ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူက အင်းစိန်ဇာတိတော့မဟုတ်ဘူး၊ ပဲခူးမြို့က သေတ္တလာနေတဲ့ မြေပိုင်ရှင် ဘယောက်တော်တော်သိရပါတယ်။ သူအခုနေတဲ့အိမ်က ဆရာမကြီး မမေရီရဲ့ အိမ်ဖြစ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ခန့်က ဦးဖိုးဆင့်ဟာ နှလုံးရောဂါနဲ့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး လာတက်တဲ့အခါ ဆရာမကြီး မမေရီနဲ့ အတော်ဘဲခင်မင်ရင်းနှီးပြီး ရောဂါအတော်သက်သာလို့ ဆေးခွက်ဆင်းလာတဲ့အခါမှာ မမေရီအိမ်မှာလာပြီး တည်းခိုနေသတဲ့ခင်ဗျ၊ အဲဒီကိုလာနေတဲ့အတွင်း သူငယ်ဥေကဝါသနာပါတဲ့ ရာဇဝတ်မှုခင်းနဲ့ ခတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာရေး၊ ရာဇဝတ်မှုအမျိုးမျိုး

အကြောင်းကိုလဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်အောင်ပြုစုနေသတဲ့ခင်ဗျာ၊ မမေမို့ဟာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ အတော်ဘဲ လူသိများတဲ့ ဆရာမကြီးတယောက်ပါကဲ့။ ဒီအချိန်လောက်မှာ ဆရာမကြီးဟာ အလုပ်က ချက်ချင်းထွက်လိုက်ပြီး အငြိမ်းစားယူလိုက်ပါတယ်။ ဦးဖိုးဆင့်ဟာ မဆိုးမဖြစ်ပြီး သားသမီးလဲ တယောက်မှမရှိဘူးတဲ့ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလိုဆရာမကြီးအိမ်မှာ ခဏလို့လို့ အစဉ်လိုလိုလာပြီး နေတဲ့အခါ ဆရာမကြီးကလဲ အင်မတန်ကောင်းကောင်းပွန်ပွန် ယုယုယယပြုစုတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။

ထိုအခါ ဦးဆင်ကျော်က ကြားမြတ်၍...

“အဲဒီဆရာမကြီးက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲခင်ဗျာ”

“၅၂ နှစ်မှာ မင်္ဂလာတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အခုပျိုယောင် ၅၃ နှစ်လောက်ပဲရှိလိမ့်ဆုံးမယ်”

“ဦးဖိုးဆင့် အသက်ကကောခင်ဗျာ”

“၅၈ နှစ်လို့ ပြောပါတယ်”

“သူတို့နေပုံ အဆက်အသွယ်အမိန့်နို့ပါအုံး”

(ဦးဖိုးဆင့်က အတန်ငယ်ပြုံးလျက်) “သူတို့ချင်းကတော့ တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်နေတယ်လို့ အရပ်ထဲမှာ သတင်းပြစ်နေပါတယ်။ နို့ပမဲ့ အဆင်အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ... ဦးဖိုးဆင့် ဟာ သူ့နေတဲ့ပဲခူးကပြန်ယင် ခဏလောက်ဘဲ ပြန်သတဲ့ခင်ဗျာ၊ ဒီလူကြီးက ပိုက်ဆံအတော်ချမ်းသာ ပြီး ပဲခူးမှာ သူ့လယ်တွေအတော်များများရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ယောက် က ဆရာမကြီး မလေမိုကို ဇနီးကုန်က မစွတာဂို (မုံ)ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်က လာပေးတယ်လို့ သတင်းကြား ရတယ်။ ဒီဟာတွင်မကသေးဘူး၊ တခြားဗမာဆရာဝန်တယောက်ကလဲ မပေရီကိုလို့ခေါ်လို့ တခြား ဆရာမတယောက်ကို အောင်သွယ်ခိုင်းတယ်လို့ကြားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားတန်ပြန်ပြန် ဦးဖိုးဆင့် ကတော့ မမေမို့အတူနေပြီး သူ့ကိုအတော်စွဲလမ်းနေတဲ့ လက္ခဏာပါပဲ။ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လေးလောက် သင်္ဃာတိလောက်မှာ ဦးဖိုးဆင့်ပျောက်နေတဲ့အကြောင်း၊ မနေ့ညကထဲက ထွက် သွားကာ ဒီကနေ့ညအခုအချိန်အထိ ပျောက်နေတဲ့အကြောင်း၊ အရင်က အခုလို ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ မသွားတတ်ကြောင်း၊ တကယ်လို့သွားယင်လဲ ဘယ်အခါမဆို အိမ်ကိုပြောပြီးမှ သွားတတ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ရဲဌာနာကိုလဲ အကြောင်းကြားပြီး ဦးဖိုးဆင့်ကို ရှာပေးဖို့အကြောင်း၊ မမေမို့က တိုင်ချက်ပေးပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီအခါကုမ္ပဏီ အမှုက ကျွန်တော် လက်ထဲ ပျောက်လာပါ တယ်”

ကျော်။ “ဒီတော့ အင်းစိန် ဇာနာက ဘယ်လိုလုပ်သလဲ”

“ဌာနာကတော့ သူတို့အလုပ်ဝတ္တရားအရ ထုံးစံအတိုင်း ဦးဖိုးဆင့်ရဲ့ လူပုံအတိုင်းကို မမေမို့ဆီက ရေးမှတ်ယူပြီး အင်းစိန်ကဆေးရုံကိုထော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကိုထော့၊ ပဲခူးကဆေးရုံကို ထော့ တယ်လို့ပုန်းဆက်ပြီး ဦးဖိုးဆင့်နဲ့ ပဲခူးကဆေးရုံတို့အလောင်းများ၊ ထောက်မထောက် မတော်ကဆ ဖြစ်ပွားမှုများ၊ ယာဉ်တိုက်မှုများ ရှိမရှိမေးမြန်းစုံစမ်းပါတယ်”

ထိုအခါ ဦးအုန်းဘားကဝင်၍ “ဒီနောက် ခင်ဗျားသက်ပြီး ဘယ်လိုစုံစမ်းတယ်ဆိုတာ တဆိတ်ပြောပြပါအုံး ဦးဖိုးဆင့်”

စိန်။ ။ “ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ မပေရီဆိကတိုင်ချက်ရပြီး နောက်တနေ့မနက်ဘဲ ဦးဖိုးဆင့် ပျောက်သွားပုံကိုပိုပြီး သိရအောင်ရာ မပေရီဆိက နောက်ထပ် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းအိမ်က ဦးဖိုးဆင့် ထွက်သွားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အသေးစိတ်သိရအောင်ရာ ကျွန်တော်သွားပါတယ်။ အိမ်ရောက် တော့ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ကျွန်တော်ကြည့်ချင်တဲ့ နေရာတွေကို မပေရီ လိုက်ပြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အောက်ထပ်အခန်းအခန်းဟာ သော့ပိတ်ထားတာ တွေပေါ့တယ်။ ဟံခါးမှာ ပိတ်ထားတဲ့ သော့ ခလောက်က ‘ယေး’ အသံနဲ့ အစားမျိုးပြန်ပြီး သော့တူသမဋ္ဌိပါဘူး။ မပေရီက ဒါဟာ ဦးဖိုးဆင့်ရဲ့ စာကြည့်ခန်းတဲ့။ အခုရဲ့ဟန်က တခါမှ ဒီလိုပိတ်မသွားဘူးဘူး။ အခုတခါတော့ ဘာဖြစ်လို့ပိတ်သွား သလဲဆိုတာ မပြောတယ်ဘူးလို့ ပြောဒါကိုခင်ဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ ဦးဖိုးဆင့် အခန်းထဲဝင်နေ တုန်း အပြင်ကတယောက်ယောက်ကလေးပျားပိတ်သွားလို့ ဦးဖိုးဆင့် ဒီအခန်းထဲတရောက်မှားနေသလား လို့ အောက်ပေ မိတာကိုးမင်ဗျာ”

ဇာနည်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့လေ။ လူတယောက်ပျောက်သွားတဲ့အိမ်မှာ အခန်းအခန်း သော့ ခတ်ပိတ်ထားဘယ်ဆိုတော့ ယုံထင်ကြောင်ထင်စရာပေါ့ခင်ဗျ။ အင်းပြောပဲအင်း”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စည်းကမ်းသတင်း သူတို့အိမ်ပိုင်တိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ သော့ကိုဖျက်ပြီး အခန်းထဲဝင်တဲ့ အခွင့်အလမ်း ဌာနာကိုဖြန့်ပြီးယူပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဌာနာက အခွင့်အလမ်း ရတဲ့အခါ သော့ကိုဖျက်နိုင်ပြန်သွားတဲ့ ကလေးအယောက်ကိုခေါ်လာပြီး သော့ခလောက်ဖျက်ပြီး အခန်းထဲဝင် ကြည့်တဲ့အခါ ဘယ်သူ့ ကိုမျှမတွေ့ရပါဘူးခင်ဗျာ။ သို့ပေမဲ့ လက်နှိပ်စက်မှုမှိုက်လက်နေ့ စာရွက် တရွက် မဖြုတ်သေးတဲ့တပ်ထားလာ တွေပေါ့တယ်”

“အင်း အတော်ဆန်းတယ်၊ ပြောစမ်းပါအုံး၊ ဦးဖိုးစိန် ဒီစာရွက် အခုပါလာသေးလား”

“ဟဲ့ပါကယ်ဗျာ လော့ဒီမှာ”

ဦးဖိုးစိန်သည် ဆူးနဲ့နုနု မှတ်တမ်း စာအုပ် ကလေးထဲတွင် တံပိုတသေညှပ်၍ တားသော စာရွက်ပါးကလေးတရွက်ကို အသေအချာကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား အသံထွက် အောင် ဖတ်ပြပေသည်။

“သွင်သော မပေရီ”

BURMESE CLASSIC .com

ဒီစာကိုရတဲ့အခါ အကိုကြီးဟာ အဝေးကြီးကိုရောက်နေပြီ။ ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ။ ဘုကြောင့် ဒီလိုထွက်လာသလဲဆိုတဲ့အကြောင်း မပြောခဲ့တာကလေး မင်းစိတ်ညစ်မှာစိုးလို့ဘဲ မပေရီ။

အကိုကြီးဟာ လူ့ပြည်မှာဆက်ပြီး နေမယ်မနေဘူးဆိုတာ တခါလဲ စိတ်ကို အငဲ့ပိုင်ဖြစ်ဘူးတဲ့။ မေရီဟာ အကိုကြီးအပေါ်မှာ အင်ပတန်ကောင်းလွန်းတော့ အကိုကြီးဟာ ကျေးဇူးတင်လို့ ပဆုံးနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ မေရီမရှိဘဲ အကိုကြီးနေရာမှာ ငါးစားမကြည့်ရဲအောင်ဖြစ်နေပြီ။ ပြီးသော့ မေရီဟာ ဆရာဝန်တယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတဲ့အတွက် အကိုကြီးဟာ မေရီတို့လမ်းမှာ ရွပ်နေမှာလဲနဲ့တယ်။

အကိုကြီးရောဂါလဲ မသက်သာဘူးကဲ့၊ တနေ့တခြားဆိုလဲတယ်....

...ဒီစာရဲ့ နောက် တခြား စာတစောင်လဲ မှီသေးတယ်။ အဲဒီစာကိုတော့ အကျိုးကြီးနဲ့ အတုယူသွားမယ်။ အဲဒီစာကို ပင်းဆိပ်သည့်မဏည့်ဆိုတာတော့ ဟိုခြားဝေးရာ ဖောက်တဲ့အခါ အကျိုးကြီးရဲ့ မိတ်ပိုင်းဖြစ်မှုအပေါ် မှာတည်နေတာတဲ့...။ နောက်ပြီး မေဇီ-၁ တခု ပြောပြချင်သေးတာက... .. ထို့အခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် သက်ပြင်းများချလိုက်မိ၏။

ဘူး။ “ဒီစာအတိုင်း ဆိုယင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ဆိုတာ အထင်ရှားသားဘဲဗျ”

ဟန်။ “ကျွန်တော်လဲ ဒီလို ထင်တာဘဲဆရာ”

ကျော်။ “ဘာဘဲပြောပြော အတော်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာတယ်ဗျို။ ကဲ... ရှေ့ဆက် ပြောမင်းပါအုံး ဦးဖိုးဝိန်”

(ဦးဖိုးဝိန်က ဆက်လက်၍...) “ဒါနဲ့ အခန်းထဲမှာ ဦးဖိုးဆင့်ကိုမတွေ့ရတော့ မမေရီဟာ ဦးဖိုးဆင့်အတွက် အရင်ကလက်ပိုပြီး စိုးရိမ်ရှာတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဟိုကြေးနန်းရိုက်၊ ဒီကြေးနန်းရိုက် ကျွန်တော်တို့ ငှာနာအောင် တနေ့နှစ် ခေါက် သုံးခေါက် လာသေးတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဘယ်ကမှ ဘာသတင်းမှမရဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ရန်ကုန် ကုန်တော်ကလေးစာတိုက်က ထည့် လိုက်တဲ့ စာ မနေ့က ရတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်ပြီ ဆိုတာ ပိုထင်ရှားသွားတယ်။ ဘာမှမျှော်လင့်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး မမေရီက စိတ်နှလုံးကို ခုန်းခုန်း ချလိုက်တယ်။ ဒီနောက် ဆရာတို့ဆီကသတင်း ‘ရောက်လာတာဘဲ’”

ကျော်။ “နောက်ဆုံးရေးတဲ့ စာမှာ ကိုယ်တိုင် လက်မှတ် ဆိုး ထား သ လား၊ အဲဒီစာ တယ်မလဲ”

“ထိုးထားပါတယ် ဆရာ၊ ဒီစာအမှုတွဲဖိုင်မှာပေါ့တယ်”

“လက်ရေးအရာရှိက စစ်ပြီးပသား”

“ဝတ်ပြီးပါပြီ ချေ၊ တန်ခိုးယင်ယင်ရေးရလို့ သိပ်မိုက်ဆန်တဲ့ ဖတ်လိုပုံပါတယ်၊ ပြီးတော့ အရင်က ထိုးထားတဲ့ သူ့လက်မှတ်တွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်ကြည့်တဲ့...။ ဦးဖိုးဆင့်ကိုယ်တိုင် ထိုးတဲ့ လက်မှတ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း လက်ရေးအရာရှိက အစီရင်ခံပါတယ်။ အမှုကတော့ မဆူးဆန်းလှပါဘူး ဆရာ၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပါဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း ဖွင့်စစ်ဖို့မယ့်ဆိုပင် သူနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းနေတဲ့ မိန်းမက နောက်ယောက်ျား အတိတ်လမ်းမှတော့မ...တာနဲ့ အဖိုးကြီးက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတဲ့လက္ခဏာပါသဲ၊ ဪ... ဆရာ မကျေနပ်တဲ့ အချက်က ဦးဖိုးဆင့်ရဲ့ ညာဘက် လက် ကောက်ဝတ်မှာ အပြေးပုန်းနေတဲ့ အနီစက်ကလေး နှစ်ခု တွေ့တဲ့အချက်ပေါ့တော့...”

ဦးဆင့်ကျော်သည် ဆရာတို့ ကိုက်လျက်ပုံအမှ ဦးမေဇီ-၁ ကို နှင်ချက်ဆက်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဦးဖိုးဝိန်သည် ရွှေတွင် မည်ကဲ့သို့ ဆက် လက် ဆောင် ရွက်ရန် သင့်သည်ကို ဦးဆင့်ကျော်ထံမှ အကြံဉာဏ်များတောင်းလျက်ရှိရာ ဦးဆင့်ကျော်လည်း ဓာရွက်ကလေး တလွှာ ပေါ်တွင် တင့်တရားရင်းဖြစ်ပြီးနောက်...

“ဒီစာမှာ ပါတဲ့အတိုင်းသာ မင်ဗျား သေသေချာချာလုပ်ထားတော့၊ ပြီးတော့ နောက်ပြန်ည ဒီအချိန်လောက် ကျုပ်အိမ်ကို ကားနဲ့ လာခေါ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လိုက်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

www.burmeseclassic.com

စိန်။ “ဘယ်လို လိုက်ကြည့်မှလဲ ဆရာ”

“ဦးဖိုးဆင့်နေတဲ့ မမေ့မိမိပေါ့ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကဲ...ဆက်ဆပ်လာခဲ့လေတော့၊ အိမ်က ကျုပ်တို့ စောင့် နေ မယ်၊ နက်ပြန်မနက်တော့ ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဦးဖိုးစိန်က အဆင်သင့်ပြီးအောင်သာ လုပ်ထားနဲ့ ပေတော့...”

“ကောင်းပဲပြီဆရာ”

အင်းစိန်ရဲ့ဦးဖိုးစိန်ပြန်သောအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း အပ်စပ်တော် ဦးအုန်းဘူးနှင့် ဌာနာအုပ်ကိုသောင်းဟန်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးငှား၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တနေ့နက်၌ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်အိပ်ရာမှမနီးပီ အိပ်မထွက်သွားပြီလျှင် ကျွန်တော်အလုပ်သွားချိန်အထိ ပြန်မထောက်သေးသဖြင့် အမေအကျိုးအကြောင်းကို တစုံတရာမသိရဘဲ မှီနေ၏။ ညနေလေးနာရီခွဲတွင် အလုပ်မှ ပြန်လာ၍ အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ဦးထင်ကျော် ပြန်မလာသေးချေ။

ည၌ ၇ နာရီထိုးသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော်အား မစောင့်တော့ဘဲ ညစာ စားလျက်မှီစဉ် ဦးထင်ကျော်သည် ပြန်ရောက်လာ၍ ကျွန်တော် ထမင်းစားနေသည်ကို မြင်သော အခါ...

“စားနှင့်တာဘဲ ကောင်းတယ်ဗျ၊ ဘယ်တော့မှ ကျုပ်ကို မစောင့်နဲ့၊ မနက်စာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ညစာဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျာစားချင်တဲ့အချိန်မှာ စားလား၊ ကျုပ်ကအချိန်မီလေးကုတ်ဘူး၊ အဝါတလေ ကျုပ်လုံးလုံးပြန်မလာလို့ ခင်ဗျာငတ်နေအုံးမယ်”

ကျွန်တော်။ “လာဗျာ...တခါထဲဝင်စားပါလား”

“စားသံစားပါဗျာ...ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီ၊ ဒကာ တယောက်က ကျေးတာနဲ့ အုန်းလောက်မှာ စားခဲ့ရတယ်၊ ကဲ ကိုထင်မောင်၊ ခင်ဗျားစားပြီ၊ ယင်အဝတ်လဲပေတော့၊ ကျုပ်တို့အင်းစိန်ကို ခဏ လိုက်ရလိမ့်မယ်၊ မနေ့က ဦးဖိုးစိန်နဲ့ ကျုပ်တို့ ချိန်းထားတာဟာ ဒီအချိန်လောက်ဘဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်

တမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်းအဝတ်အစားများလဲကျွေးပေးပြီး ချော့ချော့သို့ ကားတစ်ဆိုင်လာ၍ ဦးဖိုးစိန်သည် တိုက်ပေါ်သို့တက်လာလေ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ဆီမီးသည်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ဦးဖိုးစိန်အား နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုကာ နေရာထိုင်ခင်းများပေးလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးဖိုးစိန်၊ ကျုပ်မနေ့က စာရေးပြီးပေးလိုက်တဲ့အတိုင်းလုပ်ခဲ့ပြီလား”

စိန်။ “လုပ်ခဲ့ပါပြီဆရာ...”

“တော်တော် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းယူခဲ့ရသလား”

“သိပ်မခဲယဉ်းလှပါဘူးဆရာ...”

“ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း တူတယ်မဟုတ်လား”

“တူတယ် ဆရာရေ...လက်ပုံပုံ အရာရှိကတောင် ဒီလောက် ခဲ ခဲယဉ်း ယဉ်း လုပ်ရတာ မတွေ့ဘူးဘူးအပြီး ဆရာကိုချီးကျူးနေတယ်”

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ယဉ်းသေချာနေတာဘဲ၊ နို့ပေမဲ့ ခါနဲ့လဲ မပြီးသေးဘူး ဦးဖိုးစိန်၊ နောက်ထပ် သက်သေခံ တွေဘို့ လိုသေးတယ်၊ ကဲလေ ဟိုထောက်တော့ ကျုပ်တို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ကိုတင်မောင် အဝတ်လဲပြီးပြီလားဦး...”

ကျွန်တော်။ “ပြီးပါပြီဗျာ အသင့်ပါဘဲ”

ကျွန်တော်သည် ဆုတိုအချင်းချင်း နေသော စကားများကို ကောင်းစွာ နားမလည်ချေ။ ဦးထင်ကျော်သည် ခရီးဆောင် လက်နဲ့ပဲ မာတ်မီးနှင့်ပစ္စုပ္ပန်လေးတလက်ကို လက်ဝဲဘက် အကျိအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် လင်္ကာဘက် သိမ်းတဲဘို့ ဆေးတံနှင့် ဆေးမူးကို ထည့်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြပြီးနောက် ဦးဖိုးစိန်၏ ကားနှင့်ဆင်းစိန်သို့ လာခဲ့ကြ၏။

ကင်းစိန်မြို့ကဲသို့ ဝင်မီသောအခါ ဦးဖိုးစိန်က...

“ဘယ်ကို မောင်းရမလဲဆရာ၊ ဌာနာကိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးဖိုးစိန်၊ ဦးဖိုးဆင့်နေတဲ့အိမ် တန်းမောင်းပေတော့၊ ဒီအချိန်ဆိုတော့ မပေရီကို အနှောက်အယှက်ပေးရာများ ထောက်နေမလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာ၊ အမှုကိစ္စနဲ့ဟာဘဲ”

ကျွန်တော်တို့လည်း ရွာမဘက်သို့ကားကို မောင်းနှင်ခဲ့ရာ ဦးဖိုးဆင့်နေသော မပေရီ၏ အိမ်မှာ ရွာမ အစွန်တနေရာ ကျယ်ဝန်းသော ခြံတံမြဲအတွင်းတွင်ရှိသဖြင့် ခြံတံခါးမှာ စေ့စွဲမျှသာ စေ့ထားသော်လည်း အိမ်မှာမူ မီးများငြိမ်းလျက် ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့သော်...အိမ်တံခါးကိုခေါက်၍ ဦးဖိုးစိန်က အပြေးသောအခါ မပေရီ အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက်ထလာရသကဲ့သို့ ကပ်ကပ်တန့်ဖြင့် တံခါးကို ရှုပ်ထွေးပြီးလျှင် ဓာတ်မီး များကိုလည်း ပွင့်လိုက်လေသည်။ မပေရီမှာ အသက် ၅၀ ကျော်ပြီဟုပင် ခန့်မှန်းလည်း ၄၅ နှစ်ထက် ပို၍ ခန့်မှန်းကြမည်မဟုတ်ဘဲ အရွယ်တင်လျက် နှုတ်ဆောင် ရှိလေသည်။ အရပ် ၅ပေ ၅ လက်မထက်မနည်း မြင့်၍ တွားကျိုင်း သန်မာသော ရုပ်လက္ခဏာလည်း ရှိ၏။

ဤကဲ့သို့ အချိန်တော်၌ ကျွန်တော်တို့ လာရောက်ခြင်းကို မကြိုက်သကဲ့သို့ မေမိမှာ လောကဝတ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ၊ ခရစ်ယာန် သိုင်ခင်းကံပင် မလွဲသာသဖြင့် ပေးရသကဲ့သို့ မျက်နှာ ခပ်တင်း တင်းဖြင့် ဦးဖိုးစိန်အား...

“လူတို့ဝေး ငယ်ကောင်မပါလား၊ အာကီဇွန်းလဲ အင်စပိတ်တော်မင်း၊ ညအချိန် မတော်ကြီးပေ”

“ဟောဂီတ ခံထောက်ကြီးက ဦးဖိုးဆင့် နေသွားတဲ့အိမ်ကို နိနဲပါးပါး ကြည့်ချင် သေးတယ်၊ မေမိကို နိနဲပါးပါး အေးချင်သေးတယ် အိမ်ပါက”

“မနက်က အင်စပိတ်တော်မင်းက ကျွန်မလက်ပုံစံ လိုက်တယ် ဆိုလို့ ပေးလိုက်ရသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အခုညချည်းမင်းချည်းလာကြပြန်ပြီ၊ ဦးဖိုးဆင့်အထက် ခိတ်မကောင်းရတဲ့အထဲ ကျွန်မကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခ...”

(ဦးထင်ကျော်က ကြားဖြတ်၍)

“တဖူး မွန်ကန်ရာ ရောက်ဖို့ကို ကျွန်က ကျင့်ရမဲ့ ဝတ္တရား ‘ဗိုလ်ပါ’”

“ခွင်က အရပ်သား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ”

“ဒါက ပုလိပ်အလုပ်အခွင် အရပ်သားက ပုလိပ်ကို အာကူညီစရာလို့လဲ”

“အဲဒီလို အယူအဆတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ ခက်နေတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ မြို့ကြီးသူ မြို့ကြီးသားမုန်သမျှ ပုလိပ်ကို ကူညီတာမျိုး ဝေပေးသွားတယ်ခင်ဗျာ”

ဦးထင်ကျော် စကားမဆုံးမီ မေမိက...

“...အေးလေ ဒါတွေအတိုက်အခံပြောကြည့် မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု ဂနာရီခွဲပြီးလို့ ၉ နာရီတောင် ထိုးတော့မယ် နက်နက်မနက်ကျမှ ပြည့်ယင် မပြစ်ဘူးလား”

“မပြစ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့ကြည့်မဖြစ်မယ်၊ နက်နက်မနက်ကျမှ ပြည့်ယင်မပြစ်ဘူးလား”

“ဒါဖြင့်ကြည့်လေ၊ မနက်ကလဲ ဌာနာအုပ်လာပြီး ဦးဖိုးဆင့် ခာကြည့်ခန်းကို သော့ခတ် သွားတယ်”

“ဦးဖိုးစိန်ဆီမှာ သော့ပေါ်ပါတယ်၊ ဒါကကံ ဦးဖိုးဆင့်သေတဲ့ ကိစ္စမှာ ဦးဖိုးဆင့်ဟာ သူ့အလိုလျောက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေချင်တဲ့အတွက် ရေထဲ ခုန်ချတာ မဟုတ်ဘူး၊ တယောက် ယောက်က သတ်လို့ သေရတယ်လို့ ကျွန်တော်က ယူဆနေပါတယ်”

“မဟုတ်နိုင်တာရှင်၊ ဒီလူကြီးမှာ ရန်သူရှိတာလဲမဟုတ်၊ တသူက သူ့ကိုသတ်မှာလဲ”

“အဲဒီဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်တို့ ရှာပေါ့တယ်”

“ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ အိပ်ပွားမီကို ရှာမရပါဘူး၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မဆီကို ဧ ၂ စောင်ရေးခဲ့တာ တယ်၊ နယ်တုန်းရှင်”

“တယောက်ယောက်ရဲ့ ဉာဏ်ဆင်တာ ပြစ်ခွင့်လဲ ပြင်မှာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ကဲ... ဦးဖိုးစိန်က ကျွန်တော် ယူဆချက်ကို ဆရာမကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ကြည့်စရာရှိတာကလေးတွေ ခက်ခွာကို ချစ်လိုက်ပါရအောင်၊ မကြာပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

ဦးထင်ကျော်သည် အင်စပိတ်တော် ဦးဖိုးစိန်အားပြုံး၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်က
“လောက ကိုတင်မောင် ကျုပ်နဲ့ ခဏ လိုက်ခဲ့မင်းပါ၊ နဲ့နဲ့ပါးပါး ရွှေကန်ကြည့်ကြရအောင်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကုန်ထောင်လည်း အမတ်အမတ်၊ ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် လူနာအုပ်က အခွင့်အပီနဲ့ရပြီး ဖြစ်သမျှကတိုင်း ဦးဖိုးထင် စာကြည့်ခန်းကို
ဦးဖိုးစိန်ထံမှ တောင်းယူခဲ့သော သောကြာ နံနက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်ထံလည်း အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြရာ
စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်များ၊ ပဒိုမရဲ ရှိနေလျက် စားပွဲတဖက်ရှိ စာအုပ်စင်ကလေးနှင့် စာအုပ်များ
ထည့်သော စာအုပ်ခိုက်အတွင်းတွင် လူသတ်လက်နက် အမျိုးမျိုးများ၊ အဆိပ်ပုလင်းများ၊
လက်ထိပ်များ စသည်ဖြင့် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်ကြရ၏။ အဆိပ်
ပုလင်းနှင့် လက်နက်များပေါ်၌လည်း ‘လေဘယ်’ များ၊ အသီးသီး ကပ်ထားလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ယင်းတို့ကို တချက်မျှ လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးနောက် လက်နှိပ်စက် ခိုက်သည့်
ခလုတ်(.....)များကို လက်ဖြင့် မထိစေဘဲ လက်နှိပ်စက်မီးကလေးဖြင့် ထိုးကြည့်ပြီးနောက်
စိတ်ကျေနပ်သည့် လက္ခဏာဖြင့်.....

“ကဲ...ကိုတင်မောင် တော်လောက်ပါပြီဗျာ၊ အပေါ်ထပ်ခဏ တက်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောပြီးလျှင် အခန်းကလေးပုံ အခါကိုပင် မြန်၍ မပိတ်ခဲ့ဘဲ တွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် အပေါ်
ထပ်သို့ တက်သော လေကားမှ ခြေခံမကြားအောင် တက်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနောက်မှ
ခြေဖျားထောက်၍ နင်းကာ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ အိပ်ခန်းပွား ပိတ်မထားဘဲ အခန်းဆီးတခုသာ ရှိသဖြင့် ဦးထင်ကျော်သည်
ခန်းဆီးကို လက်ဖြင့်ဖယ်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ဓာတ်မီးခလုတ်ရှိသော နေရာကို
လက်နှိပ်စက်မီးဖြင့် ရှာဖွေပြီးနောက် ခလုတ်ကို ပွင့်လိုက်လေ၏။ အခန်းတွင်း၌ကား နှစ်ယောက်အိပ်
ကုတ်တလုံးမှာ မွေ့ရာခြင်သော ခေါင်းအုံး၊ စောင် စသည်ဖြင့် သားနားစွာ ရှိပြီးလျှင်
ဘေးဘက်၌ မိန်းမများ အလှပြင်သည့် မှန်တင်ခုံကခု ခို၏။

မှန်တင်ခုံမှာ အသစ်ချပ်ချွတ်ကဲ့သို့ ရှိနေပြီးလျှင် ခုံပေါ်တွင် မျက်နှာချေ၊ ပေါင်ဒါ
သွားတိုက်ဆေးမှုန့်၊ နှုတ်ခမ်းအိုးဆေးမှုန့်၊ ခေတ်အမျိုးသမီးများ သုံးလေ့ရှိသည့် အလှပြင်သော
အတိုးတန် ပစ္စည်းများကို မြင်ရ၏။ မိန်းမဝတ်အင်္ကျီ ၂ ထည်၊ ၃ ထည်မှာ ခြေရင်း ဘက်ရှိ
မှန်ဘီရှိ တခုအတွင်းတွင် ချိတ်များဖြင့် ဆွဲထားလျက် အိပ်ရာခင်း ခေါင်းအုံးစပ် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ
အစသစ်ယပ်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

နှစ်ယောက်အိပ်ကုတ်မှာ အမျိုးကောင်းသစ်သား ကျန်းကုတ်ဖြင့်၍ ခြေရင်းဘက်တွင်
ပွတ်တိုင်လုံးကလေးများ တပ်ဆင်ထားပြီးလျှင် ခေါင်းရင်းဘက်၌မူ အလယ်တွင် ခြားထားသော
ပွတ်လုံးတိုင်ကြီးကလေးဖြင့်လျှင် ဘေးတဖက်တဖက်တွင် အထောင်စပ်တိုင်တိုင် ထနေသည့် သစ်
သားပြားကို အပိတ်ကာထား၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ထိုသစ်သားများနှစ်ချပ်ကို လက်နှိပ်စက်မီးဖြင့်
ထိုးကြည့်ပြီးနောက်.....

“အင်း...ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်လောက်ပါကယ်။ ကဲ...တော်လောက်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့
အောက်ထပ်ဆင်းကြစို့။ ဆရာမနဲ့ ဦးဖိုးစိန်ကတော့ ကျွန်တို့ကို မျှော်လှနေရမယ်”

...ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အောက်ထပ် သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

အောက်ထပ်သို့ရောက်၍ ပြောခန်းတွင်ထိုင်မိကြသောအခါ ဦးဖိုးစိန်က...

“ဘယ်နှယ်ကလေး၊ ဘာတွေများ ကြည့်ခဲ့ရပါသလဲ”

“ကျုပ် ကြည့်ခွင့်က ခါလောက်ကလေးပါဘဲ ခင်ဗျာ...ဘာမှ ယုံမှားစရာ မရှိဘူးဗျို့၊ ဦးဖိုးဆင့်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာမဟုတ်ဘူးဗျို့၊ လူသတ်လို့ သေတာ...”

ဆရာမ မမေ့သည် ဖွပ်ကနဲကနဲလုပ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိ၏။

ရှိ။ “ဆို မဟုတ်နိုင်တာရှင်...ရှင်အယူအဆများလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

“ကျုပ်သာပြင်လို့ ရခုံ မကင်းစို့နေတယ်ဆိုတာ ဦးဖိုးစိန်က ဆရာမကို မပြောဘူးလား”

“ပြောပါတယ်။ သေတဲ့လူရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်မှာ အရေပြား နဲ့ပွန်းနေတဲ့နေရာ တွေရတာ မဟုတ်လား၊ ဒါဘာလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိနိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး”

“ကျုပ်သိတယ် ဆရာမ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ကျုပ်ရဲ့ခန့်မှန်းချက်ပါ။ အခုတော့ သက်သေခံကို အထင်အရှားတွေ့နေပြီ၊ လက်စသတ်တော့ ဦးဖိုးဆင့်ကို သူမသေခင် တပါတ်အတွင်း သူ့အိပ်တဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ လက်ထိပ်ခတ်ထားတာကိုခင်ဗျို့၊ ခတ်ထားတာက ညာဘက်လက်၊ ဒါကြောင့် သူ့ညာဘက်လက်က လက်သည်းတွေကို ပါးစပ်နဲ့ မကိုက်နိုင်တာကိုး”

စိန်။ “ဪ...ဒါကြောင့် ဦးဖိုးဆင့် လက်ပေါ်မှာ အနီကွေးကလေးနှစ်ခုတွေရတာကိုး”

ကျော်။ “ဟုတ်တာပေါ့၊ ဦးဖိုးစိန်”

“အလို...ဘုရားရေ”

...ဟု ဆရာမ မမေ့မိက အလွန်တကြားယောင်၍ အော်လိုက်လေသည်။ ကိုအခါ ဦးထင်ကျော်က...

“ဖြစ်ပျက်ပုံ လေးကတော့ တော်တော်ဆန်းကလေးပေါ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ မဆန်းဘူးလား၊ ဦးဖိုးဆင့်အိပ်တဲ့ ကုတင်လက်ဘက် ခေါင်းရင်းလှည့်ပြားပေါ်မှာ လက်ထိပ်နဲ့ပွတ်မိလို့ ပွန်းတဲ့ အရာတွေ လက်သည်းနဲ့ခြစ်မိလို့ ထင်နေတဲ့အစဉ်းတွေရတာပဲ။ ကဲ...ဒီတော့ ဖြစ်ပျက်ပုံကို အစအဆုံး ကျုပ်ပြန်ပြောမယ်၊ ထကယ်လို့ ကျုပ်မှားယပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကျွန်ခဲယဉ် ဆရာမက ထောက်ပေးနေရ...ဟုတ်လား”

...ထင်ကျော်သည် အေးတံကိုမီးညှို့၍ တသုတ်နှစ်သုတ်မျှ အားပါးထရ ဂျူခိုက်လိုက်ပြီး နောက်...

ဆရာမက လူနာချိုယင် ကပ်လို့ပေးပြီး ချိုရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီးသား ဆိုတော့ ဦးဖိုးဆင့်ကို ဘယ်လိုချီသွားရမယ်ဆိုတာ သိပြီးဘဲ၊ ခဲယဉ်းတုမယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဦးဖိုးဆင့်က ခန့်စိန်ကလေး၊ ဆရာမကိုယ်တိုင်ခွန်အားဗလနဲ့ ပြည့်စုံနေတော့ ကလေးတယောက်ကိုချီသလောက် ဘဲပိုခွာအေး၊ ဟုတ်ကယ်မဟုတ်လား ဆရာမ”

“ဟု ဘာတွေရွှောက်ပြောနေပါလိမ့်... ဘယ်သူလဲနာမည်၊ ဦးထင်ကျော်ဆိုလား၊ ဘယ်သူ ဘဲ ပြန်ပြန်လေ”

“အခုတော့ ဖုံးမနေပါနဲ့တော့ ဆရာမရယ်၊ အားလုံးရှင်းပါပြီ။ အားပြည့်သက်တယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုတော့ မသိရဘူးပေါ့။ ဒီပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း လောဘကြောင့် နှစ်တယ်လို့ ထင်ကြေးပေးရမှာပဲ။ ပစ္စည်းရှိတဲ့သူကဟောတာကိုသတ်သင်၊ သူ့ ပစ္စည်းကိုလို့ချင်လို့ဘဲလို့ ထင်ကြေး ပေးရမှာပဲ။ ဦးဖိုးဆင့်ရဲ့ အသက်အာမခံငွေ(၃၀,၀၀၀)က နောက် ၂ နှစ်ကြာမှ အချိန်ပြည့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမက မစွဲဘာကို (၆)နဲ့ ပလောသောဆယ် လက်ထပ်ခင်တယ်၊ ငွေလဲရအောင် ကိုယ်လို့ခင်တဲ့ ဆန္ဒကဲပြည့်စုံအောင် ဟိုးဦးကို လမ်းရှင်းပေးလိုက်တာနဲ့တယ်”

မ။ “အမယ်လေး...ထင်ကြေးမို့သာ တော်တော်တယ်၊ နေပါအုံး။ ဝံ့ထောက်ကြီးမာယောက် လုပ်နေပြီး ဒီလိုအခါပွားမရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောချသလားရှင်”

“ကဲသေ...ဆရာမက အစိစွယ်မရှိဘူးဆိုသလို တာပေါ်တော့၊ ကျုပ်ဆက်ပြောပါမယ်၊ ကြတဲ့အကြံကတော့ အတော်ပဲရှိတဲ့အကြံပဲ။ ဥပမာကလဲအတော်များတဲ့ဥပမာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမက အခုတလော အကုသိုလ်ပိုမီးနေတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးကုရိုသောက်၍ မီးညှိလိုက်ပြီးနောက် ဝပ်မြင့်မြင့်တက်လာပြီး လျှင် ပိုးမိုးများကိုမှတ်ထုတ်လိုက်၏။ ဆရာမ၏မျက်နှာမှာ မြူရောင်ရောင်နေပြီးသော် ဦးဖိုးစိန်မှာမူ ဦးထင်ကျော် ပြောသည်ကိုသာ ဂရုစိုက် နားထောင်နေဟန်မျိုးပေသည်။ ဦးထင်ကျော်က ဆက်သက်၍...

ဦးဖိုးဆင့်ကို ဆရာမဟာ အချို့မျိုးဆွေမောင်ပြီး အိမ်ထဲမှာထူမို့နေတယ်ကိုတာ တခြား လူတွေမသိရအောင် အချို့မျိုးမနတ်တီးကားတယ်။ အစာအိမ်ထဲမှာ အစာလုံးလုံးမရှိဘဲ ဝမ်းခြောက် နေတာ လောကီလောက ဆရာမက သူ့ကို ဂုဏ်အတော်ကြာ အထက်ထားတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီနောက် အေးတိုက်ပြီး ဂဒယောင်အနားပြုရတာပဲအဲဒါ ဆွေဆောင်ပြီး ထိုစာကပ်ပေါ်မှာ လက်ပုတ်ကိုးခိုင်းတယ်။ ဝမ်းမှာအစာမရှိလို့ ဂယောင်ဂတန်းလဲပြုစံနေပြန် ဆေးကလဲတိုက်ထားပြန် ဆိုတော့ လုပ်ပန်းမသိရွာတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နာမည်သူ့စာရွက်ပေါ်မှာ ဂမ္ဘာရှုထိုး လက်မှတ် ထိုးနိုင်ရွာသေးတယ်”

BURMESE CLASSIC .com

မ။ “ကြုံကြုံဖန်ဖန်ရှင်”

(ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍) “ဝါကြည်နိုးကို ဆေးဝတ်ပိတ်ထားတဲ့ မေ့လျော့ပရိသေ တယ်၊ ဆရာမက ဦးဖိုးဆင့်ကို ဝါကြည်နိုးဆဲ ထည့်ထားပြီး အမြင်က ဆေးဆက်ထားပြီးတဲ့နောက် ဟောဒီက ဦးဖိုးစိန်ကိုတော့ အိမ်ထဲမှာထည့် လောက်ပြီဆိုရင်ဆေးထည့် ပြန်မိနေတာ ဥပမာကို ပြန်သွားပြီး အခန်းထဲဝင် ကိုလက်ပုတ် ချွတ်ဆွဲအောင်နေတဲ့ အခါမှာ ဦးဖိုးဆင့်ကို အခန်းထဲကထုတ်ပြီး အိမ်ပေါ်တစ် ဝါးပေါ် ကျန်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင် ထားတယ်၊ အယ်မူမလုပ် ရွားနိုင်အောင် ညာဘက်လက်ကို ကလေးအင်္ဂါပေါ်က ပုတ်လှမ်းခိုင်းပြန်ပြီး လက်ထိခတ်ထား လိုက်တယ်။ ဦးဖိုးဆင့်ကို မခဏမှလဲ လူ့ ဘက်ပေါ်ကို ခြံစွဲတာပဲ။ အယ်မှာ ကျုပ်ဦးကျွေးချင်တဲ့ အချက်ကတော့ ဦးဖိုးဆင့်ကို အသေပေးထားပြီး ဂယောင်ဂတန်း မပြုစံတပြန်အချိန်မှာ လက်ပုတ်တိုကောင် ကျားကောင်နိုင်တဲ့အချက်ပဲ။ ဒီခဏမှာ အားတဲရေးထားသော ဦးဖိုးဆင့်ရဲ့ ကိုယ်ကိုင်ရေးယုံတဲ့ လက်ပုတ်ပါမှသာ တန်ဖိုးရှိတာပဲဦးဗျ”

“ရှင်ဟာသက်သက် ကျမကို မတောင်း စွပ်စွဲနေတယ်”

ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍...

“နောက် မှန်းဆချက်တစ်ခုက သူ့မှာ နှလုံးရောဂါ ရှိတဲ့အတွက် နောက်ဆုံး ကုသတဲ့အနေနဲ့ ‘ဒီဂျီတာလစ်’ဆိုတဲ့ နှလုံးရောဂါ ဆေးကိုတိုက်တယ်။ ဒီဆေးဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်ပြီး နံနံကလေးလောက်ပိုသွားယင် ချက်ချင်း နှလုံးသွေးချပ်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်။ ဘယ်နှယ် ဦးဖိုးစိန် ကျုပ်တို့ဖတ်ရတဲ့ ဆေးစာအုပ် ဦးဖိုးဆင့်ရဲ့ အစာအိပ်ထဲမှာ ဒီဂျီတာလစ် ဆေးမှုန့်အထောက်များများ တွေ့ရတယ်ဟု မဟုတ်လားဗျ”

စိန်။ “ဟုတ်ပါတယ် ဦးထင်ကျော်၊ တကယ်လောက် တွေ့ရတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကဲ... ကျုပ်တို့ ဆက်ကြဦးစို့၊ ဒီနောက် ဦးဖိုးဆင့် အလောင်းကို ခပ်ဝေးဝေး နေရာမှာ တွေ့စေချင်တော့ သတ်တဲ့ လူဟာ အလောင်းကို ညမှောင်မိုက်တုန်း ကားနဲ့ တင်လာပြီး ကန်တော်ကြီးမှာ လူလစ်တဲ့အချိန် ပစ်ချခဲ့တာပေါ့”

BURMESE CLASSIC .com

ဆရာမ မမေရီသည် ဤနေရာတွင် တုန်တုန်ယင်ယင် ပြစ်လာလျက်...

“ရှင်ဦးမြ ဦးမြ ဘာတခုမှ ဟုတ်တိပတ်တိ သက်သေခံ မပြနိုင်ဘဲနဲ့ ကျမကို သက်သက် စွပ်စွဲတယ်၊ ပြောလိုက်တဲ့ ကောင်းတွေအားလုံး ထင်ကြေးချဲ့ည့်တဲ့ ဘာတခုမှ ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိဘူး၊ ဘယ်မလဲ သက်သေခံပြပါ ကိုး”

“ဖြေးဖြေးပေါ့ ဆရာမရယ်၊ ပြပါမယ်၊ ရွှေလောမကြီးပါနဲ့၊ အခုပြမဲ့ သက်သေခံကတော့ ဆရာမသာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုလိပ်ဘက် တရားဌာနဘက်ရော ငြင်းနိုင်တဲ့ အချက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကဘာလဲ ဆိုယင် ဦးဖိုးဆင့်ရဲ့ စာကြည့်တန်းထဲက လက်နှိပ်စက် ခလုပ်တွေပေါ်မှာ ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့ လက်ပုံစံ ရာတွေဟာ ဆရာမရဲ့ လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းက လက်ပုံစံတွေနဲ့ တူညီထပ်တူ ထပ်မျှ တူညီနေတယ်၊ ဒီစာနစ်စောင်ကို လက်နှိပ်စက်ပေါ်မှာ နောက်ဆုံးခိုက်တာ ဦးဖိုးဆင့်လက်ရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမလက်ရာပဲ၊ ကိုင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ဆရာမ မမေရီသည် ဦးထင်ကျော်၏ နောက်ဆုံးစွပ်စွဲချက်ကို မငြင်းသာတော့ဘဲ၊ ချုံးပဲ့ချစ် ဝိုကြွေးလေတော့၏။

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်နှင့်ဟာက ကျွန်တော်ပါ ဆရာမ မမေရီအပေါ်တွင် ကဏ္ဍကသက်လျက် ရှိသော်လည်း မည်သည့် မျက်နှာကိုမျှ မထောက် တရားဥပဒေ၏ မျက်နှာကိုသာ ထောက်ထားသော ပုလိပ် အင်စပိတ်တော် ဦးဖိုးစိန်သည် နေရာမှထကာ...

“ကဲ... ဆရာမ မမေရီ ဦးဖိုးဆင့်ကို သက်သေခံမှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဖမ်းတယ်”

...ဟုပြောကာ မမေရီလက်မောင်းတဖက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ချုပ်ကိုင် လိုက်လေသည်။

အထက်ပါအမှု၌ ဦးထင်ကျော်၏ထင်ကြေးဖြင့်ပေးသော အချက် အလက် အမိန့်တို့မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကို လူကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်နေတိသကဲ့သို့ အစီအစဉ်တိကျ မှန်ကန်လှသော ကြောင့် မမေရီမှာ ပထမငြင်းကွယ်နေခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ပြောဆိုချက် ပေးလေသည်။

တရားသူကြီး၏စီရင်ချက်တွင် ဦးထင်ကျော်အား အတော်အသင့် ချီးကျူးသားပြီးလျှင် တရားခံမှာ မိန်းမသားဖြစ်သဖြင့်တကြောင်း၊ အသက်အရွယ်ကြီးပြည်သူကို ထောက်ညှာသောအား ဖြင့်တကြောင်း၊ ထောင်ဆယ်နှစ်သာ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

BURMESE
CLASSIC
.com
